

[Kristen Amby.]

betale mere. Så kan de — det ved jeg meget vel — gå til sælgeren og prøve på at få en ordning, men det betyder i realiteten, er jeg bange for, at de ikke beholder disse genstande. Så kan man gå fogedrettens vej, hvorved der kommer omkostninger på, og vi ved også nok, at sådanne genstande, som har været brugt, falder i pris, når de skal tvangstilbageleveres. Men der kan tænkes en tredje vej: at disse mennesker disponerer ulovligt over genstandene, f. eks. sælger den fine radio, som de har glædet sig over, men nu ikke har råd til at beholde, til en ven, der giver dem den fulde pris. Det kunne også tænkes, at de solgte andre genstande, og at de så gik hen og betalte med de penge, de derved erhvervede, og som måske netop var så mange, som de skyldte på deres afbetalingskøb. Derved havde de begået en kriminel handling, for så havde de disponeret ulovligt over genstande, inden alle afdragene var betalt. Det er ikke et juridisk subtilt spørgsmål, jeg her stiller, for det kan være ligegyldigt, og jeg er overbevist om, at ingen justitsminister og heller ingen politimyndighed ville finde på at gøre en sag ud af det. Men jeg vil blot nævne det, for jeg synes også, det må være en indikation for, at justitsministeren tager dette spørgsmål om påtale og straf i disse tilfælde under overvejelse. Jeg vil gerne spørge ministeren: Er der mulighed for at ændre den gældende straffebestemmelse? I så fald må vi gøre det, for jeg synes ikke, den slår til. Det kan være en fornuftig og rigtig handel, og ingen ville laste mennesker, fordi de sælger deres økonomi på den måde, at sælgeren får alle sine penge, hvad han ellers ikke ville. Man ville naturligvis lade nåde gå for ret i sådanne tilfælde, men selve lovens strenge udformning trænger til en vis revision.

Else Zeuthen: For at forebygge misforståelse og undgå vrangforestillinger hos medlemmer af retsforbundet vil jeg blot sige til det ærede medlem hr. J. M. Pedersen, at jeg ikke på nogen måde har ønsket at gøre mig til talsmand for, at der nu skulle oprettes en række nye tjenestemandsstillinger som konsulenter i sund økonomi, men jeg har gjort mig til talsmand for den ganske enkle ting, at man som i Amerika og Sverige indfører familiekundskab i sko-

len og herunder underviser eleverne i, hvad sund økonomi er, og hvad den betyder for de unge hjem og for den menneskelige livsførelse og lykke. Det er det eneste, jeg har talt om, og det kunne aldrig falde mig ind at tænke på, at vi skulle have en hel ny kategori af embedsmænd.

J. M. Pedersen: Der er et spørgsmål, jeg gerne vil vende tilbage til, da jeg er klar over, at jeg ikke kommer med i udvalget. Det er det spørgsmål, som det ærede medlem hr. Lynnerup Nielsen rejste, om retten til annullering af købekontrakter. Jeg vil gerne henstille til det kommende udvalg, at det prøver på at formulere en paragraf, hvorefter det kan lade sig gøre at annullere en købekontrakt, for det vil faktisk være nødvendigt for begge parter at have en sådan bestemmelse. Man kan f. eks. tænke sig, at en kone har købt en vare på afbetaling, fordi en smart agent har overtalt hende til at købe den; så kommer manden hjem, som har lidt mere forstand på at lægge et budget, og han ved, at der ikke er penge til købet. Dér synes jeg der skulle være en frist for dem til at kunne annullere kontrakten. Og det samme synes jeg skulle gælde for sælgeren; her skal vi varetage både køberens og sælgerens interesser. Jeg synes også, det var rimeligt, at der var en frist for repræsentanten til at få undersøgt køberens forhold og se, om det ville være klogere at få annulleret den indgåede handel end at opretholde den. Jeg vil derfor henstille til udvalget at indføre den regel, at der bliver en frist på f. eks. 48 timer for begge parter, både for køberen og for sælgeren, til at annullere en sådan handel.

Justitsministeren (Hans Hækkerup): I anledning af det ærede medlem hr. Kristen Ambys spørgsmål vil jeg gerne sige, at det ærede medlem og jeg vil jo være enige om, at hvis det ligger sådan som i det tilfælde, det ærede medlem nævnte, bliver der ikke rejst sag. Det principielle spørgsmål, om man skulle lade underslæbstiltale i disse tilfælde være undergivet privat påtale, kan vi jo drøfte i udvalget.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.